

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7495/2537

ธนาคาร กสิกร ไทย จำกัด(โจทก์) บริษัท เลิศ เอ็นบีเนียริง (1983) จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยให้การต่อสู้คดีว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมจำเลยไม่ได้เป็นหนี้โจทก์ตามฟ้อง โจทก์คิดดอกเบี้ยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยไม่เคยได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามหนี้จากโจทก์ และจำเลยมิได้เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวก็ตามแต่ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยในประเด็นว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์เกินกว่า500,000 บาท หรือไม่และจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ ก็ได้วินิจฉัยรวมถึงประเด็นที่จำเลยได้ให้การต่อสู้ไว้แล้ว ยกเว้นในประเด็นว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ที่มีได้วินิจฉัย แต่เมื่อจำเลยมิได้อุทธรณ์โต้แย้งว่าการที่ศาลชั้นต้นมิได้วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวเป็นการไม่ชอบก็ถือได้ว่าจำเลยไม่คัดใจในข้อนี้แล้ว ดังนี้ แม้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ก็ไม่มีเหตุอันสมควรที่ศาลอุทธรณ์จะยกขึ้นวินิจฉัยและย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาคดีใหม่ ชอบที่ศาลอุทธรณ์จะวินิจฉัยคดีไปตามประเด็นที่จำเลยอุทธรณ์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นลูกค้านาคารโจทก์โดยเปิดบัญชีเดินสะพัดประเภทเงินฝากกระแสรายวัน เลขที่ 099-1-02455-7 ไว้กับธนาคารโจทก์ซึ่งหลังจากเปิดบัญชีแล้ว จำเลยได้ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับธนาคารโจทก์จำนวน 2,000,000 บาท โดยยอมเสียดอกเบี้ยทบต้นในอัตราร้อยละ 13.5 ต่อปี และกำหนดจะชำระเงินที่กู้เบิกเกินเกินบัญชีพร้อมดอกเบี้ยให้หมดสิ้นภายในวันที่ 15 กันยายน 2527ต่อมาจำเลยได้ทำสัญญาเพิ่มวงเงินกู้เบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์อีกจำนวน 2,000,000 บาท รวมเป็นวงเงินกู้เบิกเงินเกินบัญชีจากโจทก์จำนวน 4,000,000 บาท จำเลยได้มอบเงินฝากประจำของจำเลยที่ได้ฝากไว้กับธนาคารโจทก์จำนวน 4,000,000 บาท พร้อมทั้งดอกเบี้ยเงินฝากให้โจทก์ไว้เป็นประกันการกู้เบิกเงินเกินบัญชีดังกล่าว โดยทำหนังสือมอบอำนาจให้โจทก์หักบัญชีหรือถอนเงินฝากประจำดังกล่าวรวมทั้งดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนเข้าชำระหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีได้ทุกเมื่อ ต่อมาจำเลยได้เบิกเงินเกินกว่าวงเงินที่ทำสัญญาไว้ โจทก์เตือนให้จำเลยนำเงินเข้าบัญชีเพื่อลดยอดหนี้ให้อยู่ภายในวงเงิน จำเลยไม่ปฏิบัติตามโจทก์จึงได้ถอนเงินฝากประจำพร้อมดอกเบี้ยของจำเลยที่ให้โจทก์ไว้เป็นประกันทั้งหมด 4,000,000 บาท และนำเข้าบัญชีเดินสะพัดของจำเลยเพื่อลดยอดหนี้ ปรากฏว่าจำเลยยังเป็นหนี้ธนาคารโจทก์อีกเป็นเงิน 495,494.99 บาท ต่อมาจำเลยได้ผ่อนชำระหนี้ให้โจทก์จำนวน 5,000 บาท และจำนวน 26,111.12 บาท ปรากฏว่ายอดหนี้ในบัญชีเดินสะพัดของจำเลยได้เพิ่มสูงขึ้น โจทก์ไม่ประสงค์ให้จำเลยกู้เบิกเงินเกินบัญชีอีกต่อไปจึงให้ทนายความทวงถามจากจำเลย 22 ครั้ง แต่แต่ละครั้งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวัน จำเลยมิได้ชำระหนี้ให้โจทก์ รวมต้นเงินและดอกเบี้ยที่ค้างชำระเป็นเงินทั้งสิ้น 834,041.64 บาท หนี้ดังกล่าวเป็นจำนวนที่แน่นอนและถึงกำหนดชำระแล้ว ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่า 500,000 บาท จำเลยได้รับการทวงถามแล้วไม่น้อยกว่าสองครั้ง แต่แต่ละครั้งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่าสามสิบวัน จำเลยไม่ชำระหนี้ให้โจทก์ แสดงว่ามีหนี้สินล้น

พันตัวขอให้คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลายจำเลยให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะหนังสือรับรองของโจทก์ได้รับรองก่อนฟ้องคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า 30 วัน และหนังสือมอบอำนาจท้ายฟ้องไม่ได้บ่งให้ฟ้องจำเลย ตลอดจนตราประทับในหนังสือมอบอำนาจไม่ตรงกับที่ได้ให้ไว้ที่สำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร จำเลยไม่เคยเป็นหนี้โจทก์ โจทก์คิดดอกเบี้ยเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดและเมื่อทวงถามให้จำเลยชำระหนี้แล้วสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีระงับคิดดอกเบี้ยทบต้นไม่ได้ ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมจำเลยไม่เคยได้รับคำบอกกล่าวจากโจทก์ และจำเลยยังมีทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก มิได้เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการพิจารณาตามลำดับประเด็นแล้วมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดีโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ว่า คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่ให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้น โดยให้ศาลชั้นต้นดำเนินการพิจารณาตามลำดับประเด็นที่จำเลยให้การต่อสู้ไว้แล้วมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดีนั้นชอบหรือไม่ เห็นว่า แม้จำเลยจะให้การต่อสู้คดีว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม จำเลยไม่ได้เป็นหนี้โจทก์ตามฟ้อง โจทก์คิดดอกเบี้ยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยไม่เคยได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามหนี้จากโจทก์ และจำเลยมิได้เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวก็ตาม แต่ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยในประเด็นว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์เกินกว่า 500,000 บาท หรือไม่และจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ก็ได้วินิจฉัยรวมถึงประเด็นที่จำเลยได้ให้การต่อสู้ไว้แล้วยกเว้นในประเด็นว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ ที่มีได้วินิจฉัย แต่เมื่อจำเลยมิได้อุทธรณ์โต้แย้งว่า การที่ศาลชั้นต้นมิได้วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวเป็นการไม่ชอบ ก็ถือได้ว่าจำเลยไม่ใส่ใจในข้อนี้แล้ว ดังนี้ แม้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ก็ไม่มีเหตุอันสมควรที่ศาลอุทธรณ์จะยกขึ้นวินิจฉัยและย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาคดีใหม่ ชอบที่ศาลอุทธรณ์จะวินิจฉัยคดีไปตามประเด็นที่จำเลยอุทธรณ์พิพากษาให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคดีตามอุทธรณ์ของจำเลยแล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

สมิทธิ วราอุปบล · ปรีชา เฉลิมวณิช · จิระ บุญพจนสุนทร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7495/2537>